

Jeńcy jugosłowiańscy

Podczas II wojny światowej Jugosławia początkowo ogłosiła neutralność. Jednak pod naciskiem Berlina w marcu 1941 r. przystąpiła do Paktu Trzech, co doprowadziło do zamachu stanu. W odpowiedzi III Rzesza rozszerzyła początkowy plan inwazji na Grecję o atak na Jugosławię, który rozpoczął się 6 kwietnia 1941 r.. Po jedenastu dniach walk Jugosławia podpisała akt kapitulacji. Do niewoli niemieckiej dostało się ok. 340 tys. żołnierzy jugosłowiańskich, de facto Serbów, gdyż żołnierzy innych narodowości, zwłaszcza Chorwatów, szybko zwolniono. Pod koniec wojny w niewoli było ponad 120 tys. Serbów.

Stan badań nie pozwala na szczegółowe odtworzenie losów jeńców serbskich w Stalagu VIII B Lamsdorf. Do obozu trafili już w kwietniu 1941 r. w liczbie ponad 2100 osób. Dla części z nich pobyt w Lamsdorf nie trwał jednak długo, gdyż wysłano ich do Stalagu VIII D Teschen (Český Těšín) Pozostałych przeniesiono do najgorszej części stalagu, do tzw. obozu rosyjskiego (*Russenlager*). Tam ich sektor sąsiedował z żołnierzami Armii Krajowej z powstania warszawskiego, którzy zapamiętali rozmaite szczegóły dotyczące tej grupy, np. fakt, że niektórzy z nich grali w karty z pomocą noża, by karać oszukujących graczy. Serbów traktowano gorzej niż Francuzów, Brytyjczyków czy Belgów, a w podobny sposób jak Polaków.

Serbowie, w liczbie ok. 700, opuścili obóz w wyniku pieszej ewakuacji w końcu stycznia 1945 r. Łącznie przez cały okres wojny przez kompleks obozów jenieckich Lamsdorf przeszło ok. 4,5 tys. obywateli Jugosławii. Ostateczna liczba zmarłych (wiadomo o kilku przypadkach) i miejsce ich pochówku nie są znane.